

Ἄ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων  
 σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι·  
 γράμμα διακρίναντες, ὁδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν,  
 λευρὰ περιστέλλειν ὀστέα φατὶ τίνος. —  
 «Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὐφρονος ἦλθον  
 εἰς λέχος· ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμαν·  
 δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν  
 γήρως· ὃν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος.»

Νιοσκαμμένο τὸ χῶμα καὶ στῆς στήλης τὸ μέτωπο  
 σειοῦνται τὰ φύλλα μισομαραμένων στεφάνων.  
 Τὰ γράμματα ἅς ξεδιακρίνουμε, ὁδοιπόρε, κι ἅς δοῦμε  
 τίνος φτενὰ κόκαλα λέει πῶς καλύπτει ἡ πέτρα.  
 «Ξένε, εἴμ' ἡ Ἀρτεμιάδα. Πατρίδα μου ἡ Κνίδος.  
 Στοῦ Εὐφρονα τῇ νόμιμη ἀνέβηκα  
 κλίνη. Καὶ γνώρισα τίς ὀδύνες τῆς γέννας.  
 Δίδυμα ἔκανα· τό 'να τ' ἄφησα ὁδηγὸ στοῦ ἀντρός μου  
 τὰ βήματα  
 στὰ γεράματα· τ' ἄλλο μαζί μου τὸ παίρνω σὰν  
 θυμητάρι δικό του».